

VTĀ•RAVĀ• SPOLUPRACOVNICE

StĀ™eda, 23 zĀiĀ™Ā- 2009

Milá Danielo, zajímalo by mĀ, co by mi poradily ostatní kudlanky. Sedím v kancelá™i s jednou ze svých podĀ™izených. Je to slušná pĀtatĀ™icetiletá paní. Není to Ā¾ádná podrazaĀka, nechodí po firmĀ a neroznáí drby, jako její pĀ™edchĀdkynĀ. Je to taková domácí slepiĀka. Já se s ní ovšem nebavím - tím myslím soukromĀ.

Pracovně spolu vycházíme dobře, ale po soukromé stránce si s ní nemám co říct. Já mám dospělou dceru a i když dcerka chodila do školy, pak studovala na VŠ, tak jsem to nikdy nijak neprožívala. Prostě si napsala úkoly, já jí je podepsala, zeptala jsem se, co bylo ve škole a bylo. Když potom došla na základní školu, tak jsem ji to doučila. Ale nebrala jsem to jako svoje životní poslání, zabývat se 24 hodin denně jen svým dítětem. Paní mi ale pořád vypráví něco o těch svých dětech, jaké jsou problémy s nĀmĀinou, co Ā™íkala uĀitelka, co syn... Jenže - mĀ to nezajímá. Já mám jiná témata na mluvení; avšak moje témata jsou pro ni cizí, já totiž o rodině nemluví a ona zas nemluví o knihách, protože asi Ā¾ádnou nikdy nečetla, ona nemluví o filmech, protože asi Ā¾ neviděla, na takové věci ona nemá čas. Kdysi jsem jí jednu velmi dobrou "tenkou" knihu přĀila, je to už 3/4 roku, ale zatím ji nečetla, Ā™ekla, že ji nejspíše ani číst nebude, že nemá čas, ale zatím mi ji nevrátila a asi už ani nevrátí si to nebudu umět říct. Ale k jádru věci: protože já s ní nenavazuji Ā¾ádné mimopracovní hovory, tak se je snažím navazovat ona. To by mi jaksí nevadilo, když mi něco vykládá o sobě, já umím vypnout tak, že ji neposlouchám a jenom kývám - zatím to nezjistila. Ale vadí mi strašně jedna věc a už na ni začínám být alergická. Když mám soukromý telefonní hovor (a kdo ho občas v práci nemá), tak ona nepokrytě poslouchá (to bych ještkou zkoušela), ale v poslední době mi do toho hovoru ještkou zasahuje a radí, co mám říct nebo co máme udělat, když slyšela že Ā™e Ā™eštkou;íme nějakou záležitostí. A když zavřím, tak ten hovor se mnou zašne probírat. VĀbec jí nedochází, nemá dělat, i když jí jasně dám najevo, že se o tom svém hovoru s ní nehodlám bavit. Dvakrát jsme jí Ā™ekla: "Ivo, já s tebou nehodlám Ā™eštkou;it svoje soukromé hovory." Ale nepomáhá to. Dělá to pořád a Āim dál Āastěji. A tak, když chci soukromě volat, vezmu mobil a jdu pĀ™ed budovu. Ale stává se, že mi někdo zavolá na pevnou linku a tu nemohu vzít pĀ™ed budovu. Ona si to opět nenechá ujít, aby mi do hovoru nezasahovala a po skončení ho nekomentovala. V poslední době se už vměštkou;uje i do toho, když za mnou nějaký kolega nebo kolegyně pĀ™ijde něco pracovního Ā™eštkou;it, nebo když pĀ™ijde auditor nebo softwérák ... a ona nás poslouchá a vměštkou;uje se do toho, i když v podstatě umí za ten rok, co tu je, dělat jen ty své jednoduché záležitosti a tím věcem, které projednávám, vĀbec nerozumí. Co mám dělat? Mám pocit, že poslat jí domů bez prémie je drsné, dát jí výpověď nemohu, zákonný důvod nemám, začít jí tady znepřijemňovat život a uplatňovat na ni mobing, aby odešla sama - na to nemám žaludek. Jako vedoucí si s každým umím udělat pořádek, co se týká pracovních věcí. Ale jak Ā™eštkou;it problém mezilidského vztahu, na to jsem krátká. Nemám ráda konflikty... Róza